ENDERROCK
LA MÚSICA DE LA TEVA GENERACIÓ

Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 23/09/2021 a les 11:01

Albert Puig: «La satisfacció més gran que em dona Petits Camaleons és veure pares i nens gaudint per igual»

Parlem amb el director artístic del festival Petit Camaleons, que enguany celebra la 10a edició

Director artístic del festival Petits Camaleons, Albert Puig | Arxiu

El 2012 Sant Cugat va viure la primera edició d'un festival expressament pensat per a famílies. No només per als nens i no només per als pares: un festival per gaudir a qualsevol edat, amb concerts de grups com **Els Amics de les Arts**, **Antònia Fonts**, **Txarango**, **Els Catarres**, **La Pegatina**, **Las Migas**, **Teràpia de Shock**, **Anna Roig i l'Ombre de Ton Chien**, **Gerard Quintana** o **Lluís Gavaldà**. Era el festival Petits Camaleons que, demà mateix, enceta la 10a edició. Malgrat s'hagi de celebrar en pandèmia i amb totes les restriccions que això suposa, el cicle aplegarà una trentena d'artistes en diferents espectacles. Entre els concerts programats hi ha els de **Manel**, **Joan Miquel Oliver**, **Doctor Prats**, **Suu**, **Mishima**, **Lildami** o **The Penguins**, entre altres. Parlem d'aquests 10 anys i de l'edició d'enguany amb el director artístic de Petits Camaleons, Albert Puig.

Enguany celebreu la 10a edició del festival! Com viviu haver arribat a aquesta fita amb un cicle dirigit als més petits?
Amb una il·lusió tremenda, la veritat. No dic que fa 10 anys, si ho hagués sabut, m'hauria semblat un miracle, però sí que és cert que al llarg d'aquesta dècada hem superat les expectatives que

teníem: no hauríem imaginat fins on ha arribat el festival ni que es fes tan gran.

La celebració, però, estarà condicionada per la pandèmia i les restriccions. Com ho plantegeu?
Ens afecta en el sentit que no podem fer el festival que fèiem. L'última edició normal va ser la del 2019, tot i que l'any passat també vam voler que se celebrés el festival, encara que amb una versió molt més reduïda. Aquest any no podem fer tot el que ens hauria agradat, però hem aprofitat l'avinentesa per ampliar el festival cap a la ciutat i allargar-ne la durada: durarà 10 dies, comptarà amb un nou escenari a la ciutat -el Celler Cooperatiu Modernista- i farem incursions a les escoles. També utilitzarem l'escola de música de Sant Cugat (l'escola municipal de música Victòria dels Àngels i el Conservatori Municipal de Música de Sant Cugat) durant la setmana per fer música per a nadons. Al final, es tracta de reinventar-se amb les circumstàncies que et venen donades. La realitat és la que és -aforaments reduïts al 70%, la incomoditat de la mascareta, l'obligatorietat d'haver d'estar assegut...-, però tenint-ho en compte tot plegat, la sort és poder-ho fer. Tot i això, intentarem plasmar la realitat del festival al màxim.

Ara comentaves que fareu incursions a les escoles. Què ens en pots explicar? Quin és el projecte?
Feia temps que perseguia fer alguna cosa a les escoles, que és on hi ha en realitat el públic a qui ens dirigim, i aquest any ho hem aconseguit: fem ?Sessions estràbiques', amb el Jan Garrido i el Rikki Arjona de **Xiula**. Tots dos visiten classes amb infants d'entre 10 i 12 anys, llegeixen la realitat de l'aula i extreuen les diferències que hi ha entre els alumnes. Amb això, reescriuen la cançó de "Mirada estràbica", i cadascun dels nens i nenes canta el vers que parla d'ells i ho regraven. Aquest any fem 3 escoles, de les nou que hi ha a Sant Cugat, amb 7 grups diferents, i per tant, en sortiran 7 noves lletres. **Xiula** ja ha viscut aquesta experiència en altres escoles, sobretot en barris amb problemes d'integració. La veritat és que un experiment sociològic molt interessant d'intentar potenciar, d'una manera positiva, les diferències entre els infants.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=eMJ7ECjHl6o
Per al festival, teniu una programació de luxe i, sobretot, variada: hi ha pop indie, trap, mestissatge i música d'arrel...
La filosofia del festival sempre ha estat acostar la música als infants de manera natural. De fet, demanem als grups que facin l'espectacle com el farien per als adults -tot i que sí que els suggerim que facin les cançons més conegudes i que, si hi ha referències a drogues, per exemple, intentin eliminar-les-. Però, amb 10 anys de trajectòria, hem comprovat que els límits són molt pocs. Hi ha grups programats per a aquest any que ja han vingut en altres edicions i que han funcionat la mar de bé, però també ens preocupem d'analitzar com evoluciona el públic. Una cosa a tenir en compte és, per exemple, ja no l'evolució dels infants, sinó la dels pares: no és el mateix els fills d'uns pares a qui els agrada l'indie, que els d'uns a qui els agrada el mestissatge. A més, hi ha tendències noves, com la música urbana, que els nens i nenes comencen a respirar a les escoles. També incloem altres coses que segurament no han vist a l'escola, però que ens interessa mostrar-les, com és el cas de **Marala**, que fan una proposta d'arrel diferent. Sempre hem tingut aquest vessant pedagògic, però sense la necessitat d'un mestre, sinó amb la intenció que ho descobreixin els infants per ells mateixos. És clar que tot va evolucionant, i ho hem de tenir en compte, però la resposta del públic és evident: s'estan venent totes les entrades per igual.

Les entrades, en realitat qui les compren són els pares, però són ells qui decideixen a quin concert anar, o són els nens i nenes?
Molt sovint parlo amb la gent que ve al festival i quasi sempre m'han dit que miren de buscar el consens i decidir-ho entre tota la família. Tot i això, és cert que si, per exemple, ve **Oques Grasses**, i els nanos volen anar-los a veure, per molt que els pares prefereixen **Mishima**, aniran tots a **Oques Grasses**. Una de les pors que teníem quan vam començar el projecte era que un dels dos sectors -pares o infants- s'avorrís, però amb els anys hem comprovat que no ha estat així, és una cosa que es viu i es gaudeix en família. Potser hi ha grups més nostàlgics que connecten més amb els pares, és cert, però després trobes pares connectant per igual en concerts per a

nens. I per això intentem buscar l'equilibri. Aquest festival va sorgir perquè pares com jo mateix, si anàvem amb els nanos a veure concerts d'animació infantil, ens avorríem, i si, en canvi, els portàvem a ells a veure grups com **Txarango**, s'adormien perquè era massa tard... Per això, una de les satisfaccions més grans que em dona Petits Camaleons és veure pares i nens gaudint per igual.

Tot i així, sí que feu una festa específica per als pares.
Sí, hi ha la festa dels pares i mares! Volíem que un dels dies del festival, els pares poguessin venir sense les criatures, perquè en realitat és dur anar a un festival amb nens; depenent de l'edat vol dir portar cotxet, bolquers, buscar un raconet, etc. Per tot plegat, sovint quan tens fills deixes d'anar al cinema o de concert. I Petits Camaleons és una experiència guai per gaudir en família, però també ho pots fer tot sol. Per això hem organitzat el concert inaugural de **Manel**, d'una hora i mitja o dues hores. I abans, fora de l'Auditori, a la plaça, hi haurà un concert de **Xarim Aresté** al qual convidarem tothom qui hagi comprat entrades per al festival a venir, fer una cervesa (que donarem gratuïtament) i brindar amb nosaltres pels 10 anys.

Xavi de la Iglesia (Blaumut) al Petits Camaleons 2017 Foto: Arxiu del festival

A més d'aquest brindis que comentes, teniu previstes diverses celebracions, aquest any!
Sí, enguany tenim tres celebracions, per dir-ho d'alguna manera: la primera, divendres 24, que farem la presentació oficial del llibre *10 anys de Petits Camaleons* (Ed. Nanit, 2021), un conte sobre la trajectòria del festival. A més, també hi haurà un concert de **Miquel del Roig**, al Celler Cooperatiu Modernista, que farà un recorregut pels èxits de les bandes que han passat pel festival. La segona, com dèiem, serà la festa dels pares amb el brindis al concert de **Xarim Aresté**. La darrera, aquest diumenge 26, amb el concert especial dels 10 anys "Amb les cançons no s'hi juga": un concert en què volem reivindicar les cançons infantils de tota la vida, com "Cinc pometes té el pomer", "Joan Petit" o "Paff, el drac màgic", però reinterpretades per artistes com Adrià Salas (**La Pegatina**), Guillem Solé (**Buhos**), **Queralt Lahoz**, **Xarim Aresté**, Xavi de la Iglesia (**Blaumut**), **Beth**, Gemma Polo (**Roba Estesa**)... Tots agafaran cançons que han triat ells

mateixos i les versionaran a la seva manera.

Parlem del llibre '10 anys de Petits Camaleons'! Com està pensat? Què ens en pots avançar?
És un conte per a nens i nenes en què es narra la història del festival a través d'un camaleó que va descobrint diferents ritmes i estils, i tot el que envolta el món de la música, i acaba fent una gran festa: el festival Petits Camaleons. El conte explica l'evolució del festival amb una llista dels grups que hi ha actuat. A més, és un llibre interactiu. L'Àlex Roca, que n'ha estat l'il·lustrador, ha deixat alguns grups dibuixats entre les pàgines i s'han de trobar com si fos un *On és Wally?*. Però les bandes estan dibuixades en clau: no amb les cares dels membres de la banda, sinó, per exemple, amb un grup d'oques molt grasses. També hi ha xifres curioses, com quants concerts s'han fet al llarg dels 10 anys, quantes hamburgueses s'han venut, quantes cançons s'han cantat o quants globus s'han regalat.

I tot plegat encara ve adobat amb una exposició a Sant Cugat. Què s'hi podrà veure?
Són deu plafons, repartits per tota la ciutat, on recopilem les 10 edicions, amb el *bonus track* pandèmic de l'any passat. S'hi explica tota la història, amb xifres i anècdotes, i està explicat de manera molt didàctica i visual. Per exemple, recordem quines pel·lícules es feien l'any de certa edició, quins fets històrics van passar, quina música sonava... També hi ha imatges retrospectives, gràfics o cartells d'edicions passades. Tot plegat està organitzat com una mena de gimcana, a cada plafó hi ha un plànol amb tots els plafons que hi ha la ciutat, per tal d'anar a buscar el següent.

Doctor Prats al Petits Camaleons (2017) Foto: Arxiu del festival